

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.590 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2006 huwt verzoeker te Ghana met V.A., van Ghanese nationaliteit, in het bezit van een Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 19 maart 2008.

Verzoeker komt België binnen op 26 januari 2007, in het bezit van een paspoort met visum.

Op 29 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 1 augustus 2007 wordt aan verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd, geldig voor één jaar. Er wordt hem meegedeeld dat voor een eventuele verlenging welbepaalde documenten moeten worden voorgelegd.

Op 1 augustus 2008 vraagt verzoeker een verlenging van zijn verblijf.

Op 19 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde A.P. (...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit het politieverlag van de politie Borgerhout dd. 18.06.2008 blijkt dat betrokkene niet meer woonachtig is bij zijn echtgenote.

De echtgenote van betrokkene heeft op 16.07.2008 bij de gemeente Borgerhout verklaard dat mijnheer agressief is en dat zij geen financiële steun van hem krijgt.

Uit de fax van het district Antwerpen dd. 01.08.2008 blijkt dat betrokkene reeds sinds maart 2008 niet meer bij zijn echtgenote woont.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

« II. 1. Eerste Middel: Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting en schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker zijn aanvraag op basis van gezinshereniging werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Dat de enige motivering luidt: Reden van de beslissing:

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd:

Uit het politieverlag van de politie Borgerhout d.d. 18.06.2008 blijkt dat betrokkene niet meer woonachtig is bij zijn echtgenote.

De echtgenote van betrokkene heeft op 16.07.2008 bij de gemeente Borgerhout verklaard dat mijnheer agressief is en dat zij geen financiële steun van hem krijgt.

Uit de fax van het district Antwerpen d.d. 01.08.2008 blijkt dat betrokkene reeds sinds maart 2008 niet meer bij zijn echtgenote woont.

Dat verzoeker eerst en vooral het volgende wenst te benadrukken.

De bestreden beslissing laat na te vermelden wanneer verzoeker zijn aanvraag op basis van gezinshereniging heeft ingediend.

Op die manier kan niet worden nagegaan of de termijnen, bij wet bepaald, in casu werden nageleefd.

Tijdens de onderzoeksperiode door dvz van maximum 15 maanden dient dvz na te gaan of de aanvrager aan alle voorwaarden voor de gezinshereniging voldoet. De gemeente moet op het einde van de vierde maand een onderzoek van samenwoning laten uitvoeren en de resultaten van het onderzoek overmaken aan dvz.

Indien dvz beslist dat de vreemdeling geen recht op verblijf heeft, levert de gemeente een bijlage 14 ter af, wat in casu het geval is.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de formele motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Door de datum van de aanvraag niet te vermelden op de bijlage 14 ter kunnen de termijnen die dienen nageleefd te worden door dvz niet gecontroleerd worden, zodat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht.

Ten tweede wenst verzoeker het volgende te benadrukken:

Mijnheer en mevrouw zijn op 08.08.2006 in Accra in het huwelijk getreden. Op basis van een visum is hij dan hier naar België gekomen en deed hij een aanvraag bij de gemeente op basis van gezinshereniging.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het feit dat uit de relatie van verzoeker en zijn partner een kind werd geboren, namelijk A. S. A., geboren te Borgerhout op (... 2007).

Zij hadden wel degelijk een huwelijks en gezinsleven.

Verzoeker bevindt zich in een overmachtsituatie. Het is zijn vrouw die hem heeft buitengegoid aangezien zij een nieuwe partner had.

Dat verzoeker dan ook niet anders kon dan een andere verblijfsplaats te zoeken.

Dat hij niet alleen bedrogen werd door zijn vrouw en hier nu slachtoffer van is maar tevens zijn verblijfsrecht wordt afgenomen.

Dat de bestreden beslissing hier geen rekening mee gehouden heeft.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de (materiële) motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht WEL bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker de motieven van de beslissing kent vermits hij ze tracht te weerleggen in het verzoekschrift. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is bijgevolg voldaan. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zich niet in de plaats stellen van de administratieve overheid. Verzoeker maakt niet duidelijk welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de datum van zijn aanvraag niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk op welke datum hij zijn aanvraag indiende en dat zijn verblijf toegelaten werd voor één jaar. Verzoeker wist tevens welke voorwaarden vervuld dienden te worden opdat zijn BIVR zou worden verlengd. Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot verblijf niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven, wanneer de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Verzoeker betwist dit gegeven niet, doch stelt dat hij een kind heeft uit deze relatie en dat hij uit huis werd gezet door zijn echtgenote die een relatie heeft met een andere man. Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing werd gemotiveerd aan de hand van de juiste feitelijke bevindingen, die werden bevestigd door verzoeker zelf.

2.1.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker dat de vaststellingen die tot de bestreden beslissing hebben geleid eenzijdig zijn en enkel de versie van de echtgenote van verzoeker betreffen. Verzoeker heeft zijn versie niet gegeven. Er waren problemen tussen de

echtgenoten over financiële moeilijkheden, verzoeker had eerst geen werk, daarna wel maar toen kreeg hij een ongeval waardoor hij werkonbekwaam was. Het kind dient alleszins door beide ouders te worden opgevoed en onderhouden. De argumentatie van de beslissing is niet correct nu blijkt dat er wel degelijk een relatie was tussen de echtgenoten. Zij waren een jaar gehuwd en hadden al een jaar een relatie alvorens er problemen ontstonden. De beslissing werd enkel genomen op basis van een brief die de echtgenote naar aanleiding van een ruzie had gestuurd. De echtgenoten wonen inderdaad niet meer samen maar dit wil niet zeggen dat er geen sprake is van een gezinscel, ze hebben immers een kind. De bestreden beslissing heeft op geen enkele objectieve wijze vastgesteld dat verzoekers al dan niet een gezinscel vormen of al dan niet een relatie hebben. De Dienst Vreemdelingenzaken had deze informatie minstens moeten verifiëren en controleren, er werd op geen enkel ogenblik een onderzoek gedaan in het dossier van verzoeker. Het tijdelijk apart wonen volstaat niet. Op grond van de feitelijke gegevens blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Er was immers een huwelijk van twee jaar, uit de relatie is een kind geboren en ze woonden reeds samen.

2.1.4. Verzoeker voert in het kader van de formele motiveringsplicht aan dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld wanneer hij zijn aanvraag op basis van gezinshereniging heeft ingediend, zodat niet kan worden nagegaan of de termijnen werden nageleefd. Verzoeker zet uiteen dat de Dienst Vreemdelingenzaken vijftien maanden heeft om na te gaan of de aanvrager aan alle voorwaarden voldoet en de gemeente moet op het einde van de vierde maand een onderzoek van samenwoning laten uitvoeren. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt de datum van de aanvraag niet zodat de termijnen niet kunnen worden gecontroleerd waardoor de formele motiveringsplicht geschonden wordt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De omstandigheid dat de datum van de aanvraag niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, kan niet beschouwd worden als een schending van de formele motiveringsplicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend op 29 januari 2007. Er kan aangenomen worden dat verzoeker zelf de datum kent waarop hij zijn aanvraag heeft ingediend. Op 1 augustus 2007 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister waarop werd vermeld dat dit geldig was voor de duur van één jaar. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de duur van zijn tijdelijk verblijf. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de van toepassing zijnde juridische bepaling, namelijk artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, en naar de feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan in welk

opzicht het niet vermelden van bepaalde termijnen in casu een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat op 21 mei 2007 een kind werd geboren uit de relatie van verzoeker en zijn echtgenote, dat zijn echtgenote hem uit huis heeft gezet omdat zij een nieuwe partner heeft en dat hij niet anders kon dan een andere verblijfsplaats te zoeken.

Artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)”

Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering vormen gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel.

Hieruit blijkt dat de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden, volstaat om toepassing te maken van dit artikel. Verzoeker betwist niet dat hij en zijn echtgenote sinds maart 2008 niet meer samenwonen. Dit feit wordt gestaafd door een samenwoningverslag van de lokale politie van 12 juni 2008. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft beslist dat verzoeker en zijn echtgenote geen werkelijk huwelijks- en gezinsleven meer onderhouden en dat hij daarom toepassing heeft gemaakt van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

In de repliekmemoirie voegt verzoeker toe dat enkel de versie van zijn echtgenote werd gehoord, dat hij zijn versie van de feiten niet heeft kunnen geven en dat op geen enkele objectieve wijze werd vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote geen gezinscel meer vormen of nog een relatie hebben, zodat hierdoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Uit het “verslag van samenwoont of van gezamenlijke vestiging” van 12 juni 2008 van de lokale politie blijkt dat verzoeker niet meer woont op het voormeld adres en dat hij is vertrokken sedert maart 2008.

Op 27 juni 2008 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief tot de gemeente met de vraag “Op 26/06/2008 ontvingen wij een fax van uw diensten, waarin vermeld stond dat betrokkene en haar

man niet meer samenwonen op bovenvermeld adres. De gegevens uit het rijksregister bevestigen dit eveneens. Daarom vragen wij om betrokkene op te roepen naar uw bureau om de reden hiervan te achterhalen.”

Op 16 juli 2008 hoort de gemeente de echtgenote opnieuw en noteert *“Betrokkene verklaart niet meer samen te wonen met haar echtgenoot: man is zeer agressief. Ontvangt geen financiële steun van hem en is momenteel zwanger. Geen verdere gegevens”*.

Op 1 augustus 2008 meldt verzoeker zich aan voor de verlenging van zijn BIVR. De gemeentelijk ambtenaar vraagt schriftelijk instructies aan de Dienst Vreemdelingenzaken en vermeldt hierbij *“Er was een samenwoning verslag opgemaakt (negatief). Hij woont niet meer met mevrouw samen sinds maart 2008.”*

Op 1 en 7 augustus 2008 richt de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw brieven tot de gemeente met de vraag om betrokkene op te roepen om de reden van de niet samenwoning met zijn echtgenote te achterhalen.

Hieruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker twee maal verklaard heeft dat ze niet meer samenwonen en dat verzoeker dit niet ontkend heeft toen hij zich gaan aanmelden is op 1 augustus 2008. Ook maakt de Dienst Vreemdelingenzaken melding van de gegevens van het Rijksregister. Verzoeker stelt dat met zijn versie van de feiten geen rekening werd gehouden maar hij ontkent niet dat er sinds maart 2008 geen samenwoning meer is. In casu wordt vastgesteld dat het verblijfsrecht dat verzoeker verkregen heeft op basis van het toen geldende artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, afhankelijk is van de voorwaarde dat hij met zijn tot vestiging gemachtigde echtgenote komt samenleven. In casu heeft de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding vastgesteld dat verzoeker sinds maart 2008 niet meer bij zijn echtgenote woont. Verzoeker vermeldt *“maatregelen”* die nog moeten getroffen worden betreffende het onderhoud en de opvoeding van hun kind maar toont in dit verband niet aan dat de stopzetting van de samenwoning slechts tijdelijk is of dat er in het kader van het huwelijk bepaalde wettelijk voorziene maatregelen werden genomen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is er geen sprake van een brief van zijn echtgenote en vermeldt de bestreden beslissing evenmin dat er geen sprake is van een gezinscel.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

« II. 2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM en het kinderrechtenverdrag

Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM en het kinderrechtenverdrag.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332) . De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403). Dat de bestreden beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker immers de vader is van het kind A. S. met wie hij gezin vormt.

Indien verzoeker geen recht op verblijf meer heeft, betekent dit impliciet dat hij van het grondgebied zal verwijderd worden, zeker en vast gelet op het feit dat bij de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd.

Dat een kind niet mag gescheiden worden van zijn vader, ouders.

Dat dit een schending uitmaakt van zowel artikel 8 van het EVRM als van het Kinderrechtenverdrag.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat hiervan in de bestreden beslissing zelfs niets terug te vinden is.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn kind dat hier een recht op verblijf heeft.

Dat hij in zijn land van herkomst werkelijk niets of niemand meer heeft en onmogelijk kan terugkeren.

De beslissing en de reden die voor de weigering gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker en zijn kind heeft.

Dit is kennelijk onredelijk.

Het is voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging is in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt niet aan dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op het grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven.

2.2.3. In de repliekmemoirie zet verzoeker uiteen wat onder punt 2.1.3. werd samengevat.

2.2.4. Verzoeker zet niet uiteen welke bepaling van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, zet verzoeker uiteen dat hij de vader is van een kind dat een recht op verblijf in België heeft en waarmee hij een gezin vormt, en dat in de bestreden beslissing hierover een belangenafweging moet worden gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg (RvS, 9 oktober 2001, nr. 99.581). In casu is de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing streeft in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter

vrijwaring van 's lands openbare orde. Artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in welke gevallen de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

Verzoeker betwist in het verzoekschrift het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet, namelijk dat hij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met zijn echtgenote en dat hij niet meer met haar samenwoont. Deze situatie is voorzien in artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een onevenredige inmenging in zijn privaat en familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. Het feit dat verzoeker een kind heeft dat tot vestiging in het Rijk gemachtigd is, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen verdere concrete gegevens aan betreffende zijn kind. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient dan echter te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangetoond.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.